

AKADĒMIĶA JĀŅA ENDZELĪNA 150. DZIMŠANAS DIENAS ATCEREI VELTĪTA STARPTAUTISKA ZINĀTNISKA KONFERENCE „ENDZELĪNS. VALODA. LAIKS“ RĪGĀ 2023. GADA 22.–23. FEBRUĀRĪ

Šogad aizritēja tieši 150 gadi, kopš 1873. gada 22. februārī (pēc v. st. 10. februārī) toreizējā Valmieras apriņķa Kauguru „Mičkēnā“ piedzima Jānis Endzelīns. Viņam bija lemts kļūt par izcilu valodnieku, latviešu valodas pētnieku un kopēju. Viņa 150 gadu atceres pasākumi ir iekļauti UNESCO svinamo dienu kalendārā. Februārī šai īpašajai gadskārtai bija veltīti dažādi pasākumi. Nozīmīgākais zinātniskais sarīkojums neapšaubāmi bija starptautiskā konference „Endzelīns. Valoda. Laiks“, ko rīkoja Latvijas Universitātes Latviešu valodas institūts (LaVI).

Konferences pirmās dienas pasākumi notika LU Lielajā aulā. Konferenci atklāja LU LaVI direktore **Sanda Rapa**. Viņa nolasīja Valsts prezidenta **Egila Levita** apsveikumu konferences dalībniekiem. Klātesošos uzrunāja arī LU rektors **Indriķis Muižnieks**. Pēc ievadvārdiem sākās referāti.

Sanda Rapa nolasīja kopā ar **Dainu Nitiņu** sagatavoto pārskatu „Jāņa Endzelīna dzīve un lingvistiskie uzskati“ par izcilā valodnieka dzīves un darba gaitām. Viesis no Harkivas Universitātes **Mihailo Procenko** aplūkoja J. Endzelīna darbību šai pilsētā, turklāt iepazīstināja klausītājus ar universitāti šodien, īpaši akcentējot milzīgos postījumus, ko tai nodarījis Krievijas uzsāktais karš. Savukārt **Anna Stafecka** pievērsās J. Endzelīna ieguldījumam latviešu dialektoloģijas izveidē.

Plenārsēdes otrajā daļā vispirms **Pēteris Vanags** apkopoja J. Endzelīna devumu latviešu rakstu valodas vēstures pētniecībā, minot gan konkrētus pētījumus, gan vispārīgus uzskatus par dažādu rakstu valodas faktu interpretāciju. Attālināti savu referātu nolasīja lietuviešu valodniece **Grasilda Blažiene** (*Blažiene*), kas pievērsās

J. Endzelīna ieguldījumam baltu onomastikas izpētē, īpaši akcentējot viņa lomu prūšu vietvārdu apzināšanā. **Dīte Liepa** vērtēja, vai J. Endzelīna ieteikumi valodas normām ir aktuāli arī mūsdienās – kuri no tiem valodā nostiprinājušies un kas joprojām ir valodas kopēju uzmanības lokā. Savukārt **Māris Baltiņš** pārlūkoja J. Endzelīna devumu latviešu terminoloģijas jomā.

Plenārsēdes noslēgumā tika atvērts ilgi gaidīts izdevums – Jāņa Endzelīna „Darbu izlases“ (1971–1982) „Tematiskais un vārdu rādītājs“. Klātesošos uzrunāja rādītāja veidotāji **Dzintra Hirša, Alberts Sarkanis, Ingmars Zemzaris**, kā arī tā izdošanas veicinātāja **Maija Sinka-Gobiņa**.

Pēc pārtraukuma notika LU LaVI Apvidvārdu talkas dalībnieku godināšana, kuru kuplināja vairākas folkloras kopas un tradicionālās mūzikas ansambļi.

Otrajā dienā konference turpinājās LU ēkā Kalpaka bulvārī 4, kur visas dienas garumā paralēli risinājās darbs divās sekcijās.

Onomastikai veltīto sekciju sāka **Anta Trumpa** ar referātu „Latvijas mājvārdu vienskaitļa un daudzskaitļa formas no Jāņa Endzelīna un Jura Plāķa vietvārdu vākumiem līdz mūsdienām“. Valodniece uzsvēra faktu, ka mūsdienās mājvārdi Latvijā pamatā ir daudzskaitļa formā, kaut vēl pirms 100 un vairāk gadiem bija areāli (daļa Vidzemes un Dienvidkurzeme), kuros mājvārdi tika lietoti tikai vienskaitlī, un arī pārējā Latvijas teritorijā nebija novērojama tik liela daudzskaitļa formas dominance mājvārdos kā mūsdienās. Referātā tika ieskicēti iespējamie mājvārdu formu unifikācijas iemesli un laiks, tāpat tika komentētas mājvārdu vienskaitļa un daudzskaitļa formu izplatības kartes, kas izveidotas, balstoties uz J. Endzelīna un J. Plāķa vietvārdu publicējumiem.

Renāte Siliņa-Piņķe uzstājās ar referātu „Par Latvijas vāciskajiem un latviskajiem muižu vārdiem“, tajā pievērsoties seno Kurzemes un Zemgales muižu vārdu fiksējumiem 17. un 18. gadsimta latviešu valodas vārdnīcās. Balstoties uz vārdnīcu datiem, referente gan izdarīja secinājumus par vārdnīcās fiksēto vietvārdu mainību, gan no tipoloģijas skatu punkta novērtēja J. Endzelīna 1928. gadā izteiktos novērojumus par vācu un latviešu valodā lietoto muižu nosaukumu attiecībām, īpašu uzmanību pievēršot tulkoto nosaukumu grupai.

Ilga Jansone nolasīja savu un igauņu valodnieka **Lembita Vabas** kopreferātu „Igauņu cilmes uzvārdi 1935. gada tautskaites materiālos Vidzemē“, iepazīstinot klausītājus ar galvenajiem pētījuma rezultātiem: ar igauņu valodu varētu saistīt aptuveni 6,6 % tautskaites materiālos fiksēto uzvārdu (izņemot ļoti retos uzvārdus), tiem raksturīga lokalizācija Igaunijas pierobežā un salīdzinoši neliels nēsātāju skaits, daļa igauņu cilmes uzvārdu ir saistāma ar igauņu valodas apelatīviem, daļa – ar īpašvārdiem, lielākoties uzvārdiem.

Pauls Balodis runāja par tēmu „Dubultuzvārdi Latvijā“, raksturojot dubultuzvārdu došanas tendences un to izmaiņas gadsimtu gaitā. Kā atzina valodnieks, vēsturiski vīriešu dubultuzvārdi galvenokārt veidojušies, ar defisi savienojot divus mājvārdus, iesauku un mājvārdu vai viena uzvārda divus variantus, 20. gadsimta

20. gados ir bijusi tendence dubultuzvārdus mainīt pret īsākiem. Mūsdienās pamatā dubultuzvārdi ir sievietēm, kuras pēc laulībām vēlas saglabāt arī savu pirmslaulību uzvārdu, moderna tendence ir pēc laulībām „apmainīties” ar uzvārdiem, abiem laulātajiem iegūstot dubultuzvārdu.

Otrajā onomastikai veltītajā sēdē pirmo referātu „Ko atklāj mūsdienu Latvijas iedzīvotāju priekšvārdi” nolasīja **Laimute Balode**. Viņa salīdzināja visu vecumu latviešu tautības un Latvijas pilsoņu cittautiešu izplatītākos vārdus pēdējā divdesmitgadē, uzsverot līdzības un atšķirības. Populārāko priekšvārdu desmitnieks liecina, ka sakrīt vien pāris vārdu, starp 10 populārākajiem sieviešu un vīriešu vārdiem vienīgais kopīgais abām grupām ir *Anna*. Referente pievērsās arī pēdējo divdesmit gadu jaundzimušo personvārdu tendencēm.

Viļņas Universitātes profesore **Daiva Sinkevičūte** (*Sinkevičiūtē*) nolasīja referātu par baltiskas cilmes vārdu došanas tendencēm Lietuvas pilsoņiem Apvienotajā Karalistē. Pētījums apliecina, ka 20. gadsimta beigu un 21. gadsimta sākuma izceļotāju vārdu došanā saglabājušās 20. gadsimtā Lietuvā iedibinātās tendences. Taču ir arī atšķirīgas iezīmes. Tāpat kā citās emigrācijas zemēs, vārdi reizēm reģistrēti bez lietuviešu valodas diakritiskajām zīmēm. Materiāls arī parāda, ka zēniem baltiskas cilmes vārdi ir doti biežāk nekā meitenēm.

Antra Kļavinska referātā „Lauka pētījums Aglonā: socioonomastisks ieskats” pastāstīja par Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijas pētnieku 2021. gada augustā veikto lauka pētījumu Aglonā, kura galvenais uzdevums bija iegūt datus topošajam latgaliešu runas korpusam. Interviju satura veidošanā tika aktualizēti dažādi sociolingvistikā svarīgi jautājumi, tostarp īpašvārdu lietojums, vārddošanas pieredze. Priekšvārdu izvēlē dominē universāli principi: mode, labskanība, saskaņojums ar uzvārdu, reliģija, personiskās asociācijas, vārda cilme, ģimenes tradīcijas. Intervijās konstatēts arī īpašvārdu variantums un to mainība.

Īpašvārdu variantumam pievērsās arī **Jana Butāne-Zarjuta** referātā „Jauniešu priekšvārdu variācijas: situatīvais raksturojums derivatīvā aspektā”. Pētījumā aptaujāti Daugavpils un novada skolu un augstskolu audzēkņi: kopumā 799 respondenti. Jaunieši sniedza atbildes par oficiālo un neoficiālo antroponīmu funkcionalitāti dažādās ikdienas saziņas situācijās. Materiāla analīzē konstatēts, ka tradicionālām priekšvārdu hipokoristikām, reducējumiem un citiem priekšvārda pārveidojumiem piemīt emocionāli vērtējošā konotācija. Priekšvārdu variāciju situatīvais raksturojums atklāj dažādu derivatīvo līdzekļu produktivitāti un aktualitāti jauniešu runā, nozīmi subjektīvās attieksmes paušanā pret adresātu un saziņas situāciju.

Dialektoloģijas sekcijā tika nolasīti pieci referāti. **Dace Markus** un **Anna Vulāne** priekšlasījumā „Kā loka verbus *ēst* un *gulēt* dažās dziļajās latgaliskajās izloksnēs?” salīdzināja augšzemnieku dialekta Ziemeļvidzemes Ziemera, Veclaicenes un Latgales Dricānu un Gaigalavas izloksnē lietotās verbu *ēst* un *gulēt* formu paradigmas no „Latviešu valodas dialektu atlanta” un 2022. gadā veiktām intervijām, konstatējot vairākas fonētiskās un dažas morfoloģiskās atšķirības.

Anete Ozola un **Edmunds Trumpa** referātā „Piezīmes par lībiskā dialekta Kurzemes izlokšņu prosodiju“ pievērsās zilbes intonāciju problemātikai. 20. gadsimta pirmajā pusē Annas Ābeles veiktie pētījumi tika sastatīti ar 2023. gadā ierakstītajiem piemēriem no Talsu un to apkaimes jauniešu runas. Analizējot skaņu garumu attieksmes un pamattona (F0) kustību, vērojot arī dialektālo formu dzīvotspēju, referenti secināja, ka pozicionālo zilbes intonāciju variantu daudzums kopš 20. gadsimta sākuma mūsdienu lībiskā dialekta pārstāvju runā ir samazinājies.

Ieva Ozola aplūkoja „Pasīva formas un to lietojumu Lejaskurzemes izloksnēs“. Analizējot izlokšņu 20. gadsimta 2. puses un 21. gadsimta tekstus, redzams, ka dinamiskā pasīva tajos ir maz – konstatēts rets tagadnes un pagātnes lietojums ar palīgverbu *tikt*. Statiskais pasīvs ar palīgverbu *būt* lietots daudz biežāk. Tas sastopams gan tagadnes ar palīgverbu, gan tagadnes bez palīgverba, taču visbiežāk pagātnes formā. Referentes secinājums – izloksnēs potenciāli iespējamas visas literārās valodas pasīva paradigmas formas, bet lielākā daļa no tām realizējas ļoti reti.

Miroslavs Jankovjaks (*Jankowiak*) savā referātā „Baltisms in Belarusian subdialects in Latvia. Vocabulary in the field of rural economy“ runāja par vairākiem baltu cilmes aizguvumiem lauksaimniecības jomā Latvijas baltkrievu izloksnēs. Analīze rāda, ka to starpā ir gan veci aizguvumi, kas pazīstami plašākā areālā, piem., *dzirván* ‘atmata’ < liet. *dirvónas*, gan jauni aizguvumi, kas sastopami tikai dažās pierobežas izloksnēs, piem., *puvadá* ‘groži; pavada’, < latv. *pavada*.

Daivas Alūkaites (*Aliūkaitē*) un **Violetas Meilūnaites** (*Meiliūnaitē*) referāts „Rytų aukštaičių grafolektai, arba rašytinis tarmiškumas stebimuojū laiku“ tika nolasīts attālināti. Autores prezentēja pētījumu par rakstīto dialektiskumu, kurā izmantoti austrumaukštaišu teksti, kas publicēti almanahos „Bundanti versmė“ (2013, 2014). Tika sniegts teorētisks ieskats par dialekta grafolekta jēdzienu, tekstu dialektoloģiskā analīze, novērtējot atšķirīgo pazīmju vitalitāti, kā arī komentāri par nestandarta pareizrakstību un izvēlēm, kas tiek realizētas, lai atspoguļotu šīs pazīmes, izmantojot grafolektu.

Paralēli onomastikas sekcijai notika gramatikas jautājumiem veltīta sēde, kurā nolasīja piecus referātus. Viļņas Universitātes profesors **Aksels Holvūts** (*Holvoet*) runāja par latviešu valodas imperatīva vēsturi, balstoties Ernsta Glikas Bībeles (1685–1694) materiālā. Līdzās mūsdienu valodā lietotajām formām 17. gadsimtā bija arī vēl vsk. 1. pers. imperatīva formas un ekskluzīvās (uzrunāto personu vai uzrunātās personas nieikļaujošas) dsk. 1. pers. formas, kas izteica atļaujas lūgumu (*lai es eemu* ‘ļauj man iet’, *laid mehs eetam* ‘ļauj mums iet’). Turklāt tai pašai formai varēja būt gan ekskluzīvā, gan inkluzīvā funkcija (*lai eetam* 1. ‘iesim’, 2. ‘ļauj mums iet’).

Simons Frīss (*Fries*) no Ķelnes Universitātes savā referātā „On the diachrony of the Latvian debitive“ atgriezās pie jau daudzkārt diskutētās tēmas par latviešu valodas debitīva formu izcelsmi. Viņš uzsvēra, ka debitīvam varētu būt kopīgs avots ar tādām lietuviešu valodas vēlējuma izteiksmes vsk. 1. pers. formām kā *būčia* ‘es būtu’. Abas formas var atspoguļot austrumbaltu pirmvalodas univerbācijas procesu, kas satur

klītiku *já un infinitīvu (**búti=já* > *búčia* lietuviski un **já='búti* > *jà=bút* latviski). Latviešu valodas debitīvs sākotnēji tika veidots tikai ar *já= un infinitīvu. Formas, kurās kā otrais elements parādās tagadnes 3. pers. forma, visticamāk, ir balstītas uz *jà=iēt* modeli, kurā 3. pers. *iēt* ir identiska infinitīvam *iēt*.

Andra Kalnača referātā „Lietvārdi ar priedēkli vai salikteņi? Morfoloģiskās un sintaktiskās vārddarināšanas robežgadījums“ pievērsās tādu latviešu valodas lietvārdu darināšanas analīzei, kur kombinējas lietvārda sakne un prefiksāls elements, piemēram, *aproce, aizmugure, novakare* u. c. Pētījuma mērķis bija noskaidrot, kādu vārddarināšanas tipu pārstāv šādi lietvārdi – vai tos var uzskatīt par priedēkļa (resp. cirkumfiksa) atvasinājumiem vai arī tie interpretējami kā salikteņi, kur kombinējas prievārds un lietvārds. Pētnieces secinājums – šādi lietvārdi uzskatāmi par prievārda un lietvārda salikteņiem. Turklāt šo vārddarināšanas tipu no mūsdienu latviešu valodas viedokļa var aplūkot arī kā morfoloģiskās un sintaktiskās vārddarināšanas robežgadījumu, neietilpinot vienā vai otrā paņēmienā.

Ilze Lokmane un **Baiba Saulīte** referātā „Infinitīva palīgteikumi un teikuma tipu robežgadījumi „Nacionālajā korpusu kolekcijā““, balstoties uz dažādu NKK iekļauto korpusu datiem, analizēja vairāku konstrukciju struktūru un semantiku, lai noskaidrotu to vietu latviešu valodas teikumu tipu sistēmā. Referentes īpaši pievērsās apzīmētāja palīgteikumiem ar nenoteiksmi, kas izsaka nolūku vai piemērotību kaut kam un kuriem ir ireāla modāla nozīme. Materiāla analīze rāda, ka nereti iespējams aplūkotos teikumus interpretēt divējādi – gan kā vienkāršus (*Tur bija ko padomāt.*), gan kā saliktus (*Ir, par ko padomāt.*) teikumus. Atkarībā no šīs interpretācijas arī lietojamas pieturzīmes praktiskajā pareizrakstībā.

Martins Krēmers (*Krämer*) savu referātu „Secondary stress and vowel intensity in Latvian“ arī nolasīja attālināti. Viņš prezentēja eksperimentālu pētījumu par patskaņiem ar sekundāro uzsvāri latviešu valodā. Tas parādīja, ka, lai gan intensitāte ir galvenā iezīme arī patskaņiem ar sekundāro uzsvāri, intensitāte tomēr nepaaugstinās pēc iepriekšējā neuzsvērtā patskaņa uz patskani ar sekundāro uzsvāri, tā tikai samazinās patskanī, kas seko uzsvērtajam patskanim. Pētījums arī rāda, ka latviešu valodā primārais fonētiskais signāls par uzsvāri ir patskaņu vājināšanās pēc uzsvērtā patskaņa, nevis pastiprināta uzsvērtā patskaņa amplitūda.

Sekcijā „Jānis Endzelīns pasaulē. Interpunkcija“ tika nolasīti četri referāti. **Regīna Kvašīte** (*Kvašytė*) pievērsās J. Endzelīna kontaktiem ar lietuviešu valodniekiem. Visciešākie tie bijuši ar Kazimieru Būgu. Liecības par to atrodamas abu laikabiedru sarakstē, kura sākās, kad K. Būga vēl bija Pēterburgas Universitātes students, un turpinājās līdz K. Būgas nāvei 1924. gadā. Vēstulēs valodnieki galvenokārt pārrunāja baltu valodniecības jautājumus, tomēr sastopamas arī piezīmes par vienu otru biogrāfijas faktu. Koleģiāli sakari J. Endzelīnu saistīja ar Jurgī Ģeruli (*Gerulis*), vairāki vēlāk ievērojami lietuviešu valodnieki – Jons Kabelka, Aļģirds Sabaļausks (*Sabaliauskas*), Jons Kazlauskas (*Kazlauskas*) – iepazīna J. Endzelīnu kā profesoru. Lietuviešu valodnieki sveica profesoru dažādās dzīves un darba jubilejās, kā arī piedalījās viņa bērēs.

Kaspars Kļaviņš referātā „Salīdzināmi vēsturiskās metodes lietojums Jāņa Endzelīna un Pētera Šmita veiktajā Eiropas un Āzijas garīgās kultūras mantojuma interpretācijā“ uzsvēra, ka gan valodnieka J. Endzelīna, gan orientālista, valodnieka un folklorista Pētera Šmita starpdisciplinārā pieeja salīdzināmi vēsturiskajai metodei, lietojot to kontekstā ar dziļu un kritisku dažādu kultūru izvērtējumu, vēl joprojām ir perspektīva valodniecības, folkloristikas un etnogrāfijas mantojuma terminu un jēdzienu ģenēzes analizē.

Venta Kocere aplūkoja J. Endzelīna un ievērojamā gruzīnu valodnieka Georgija Ahvlediani (1887–1973) kontaktus. G. Ahvlediani 1910. gadā sāka studēt Harkivas Universitātē, kur par profesoru strādāja J. Endzelīns. J. Endzelīns ievēroja viņa izcilās valodnieciskās spējas un virzīja zinātniskajam darbam – iemācīja indoeiropiešu salīdzināmās gramatikas pamatus un metodes, ko G. Ahvlediani ieviesa gruzīnu valodniecībā. G. Ahvlediani vienmēr ar lielu pateicību atcerējās viņam izrādīto J. Endzelīna uzmanību un rūpes. Viņš vairākkārt viesojās Rīgā, piedalījās J. Endzelīna jubileju svinībās. Abu valodnieku sarakstē ir liecības par diskusijām valodniecības jautājumos.

Sintija Kāukūte analizēja pieturzīmju lietojumu tekstveides funkcijā mūsdienu prozas un publicistikas tekstos, izmantojot tekstu korpusā balstītu pieeju. Pētījums aptvēra aptuveni 500 plašākas sintaktisku konstrukciju vienības – konsituatīvi nesaisītās vienības (teikumus), konsituatīvi saistītus izteikumus (reducējumus, izsacījumus) un teksta fragmentus jeb frāžkopas (arī dialogiskas) –, kurās lietotas pieturzīmes un citas grafiskās zīmes.

Apvienotajā terminoloģijas, valodas kultūras un gramatikas sekcijā divi referāti bija veltīti latviešu valodas, bet divi – lietuviešu valodas jautājumiem. Kopreferātā „The impact of the Lithuanian primers and elementary books on the development of the Lithuanian language at the beginning of the 20th century: basic linguistic terminology“ **Vaida Buivīdiene** (*Buivydienė*) un **Lina Rutkiene** (*Rutkienė*) analizēja 20. gadsimta sākuma mācību grāmatas, kas būtiski ietekmējušas lietuviešu valodniecības terminoloģijas attīstību. Šajos mācību līdzekļos lietotie valodniecības termini kļuva par pamatu dzimtās valodas apguvei jau sākumskolā, daudzi no tiem nostiprinājās un tiek lietoti arī mūsdienu lietuviešu valodas terminoloģijā.

Mācību grāmatas par pētījuma avotiem bija izvēlēties arī **Jānis Veckrācis**, kas analizēja 1880.–1940. gados izdoto latviešu botānikas mācību grāmatu – Jāņa Ilstera „Botānika tautas skolām un pašmācībai“ (1883) un Paula Galenieka „Botānika“ ar tās labotajiem un papildinātajiem izdevumiem (1924–1945) – valodu. Lingvistisko datu analīze ļauj secināt, ka bioloģijas speciālā leksika norādītajā laikposmā sāka pakāpeniski sasniegt briedumu: analizētie teksti ilustrē latviešu valodas pakāpeniskās attīstības un stabilizācijas procesus, līdztekus daudzām iezīmēm saglabājot dinamisku mainību.

Katrīna Erštiķe un **Ieva Kraukle** sniedza ieskatu angļu valodas metaforisko terminu atveidē, balstoties uz Valsts valodas centra tulkošanas praksi. Referentes secināja, ka lielākais metaforisko terminu lietojums ir novērots finanšu, ekonomikas,

vides zinātņu, migrācijas un informācijas tehnoloģiju jomā, bet visbiežāk lietotie paņēmieni angļu valodas metaforisko terminu atveidei latviešu valodā ir adaptācija, paskaidrošana un tiešs pārnese. Taču praktiskā pētījuma rezultātā secināts, ka neviens no tiem nav ideāls – katram no tiem ir gan priekšrocības, gan trūkumi.

Rasoles Vladarskienes (*Vladarskienē*) referāts „Jonas Jablonskis ir lietuvīu kalbos rašybos norminimas“ bija veltīts valodnieka Jona Jablonska ieguldījumam lietuviešu valodas rakstības normēšanā. 1893. gadā žurnālā „Varpas“ uzsācis diskusiju par lietuviešu valodas pareizrakstību, J. Jablonskis kritizēja tā rakstību, kuru bija izveidojis Jons Basanavičs (*Basanavičius*). J. Jablonska „Lietuviešu valodas gramatika“ (1901), kuru viņš izdeva ar pseidonīmu Petrs Krjaušaitis (*Kriaušaitis*), pirmo reizi parādījās viss tagadējais lietuviešu valodas alfabēts. Lai gan pats J. Jablonskis vēl šaubījās par dažām pareizrakstības normām, viņa 1922. gada gramatikas izdevumā piedāvātā pareizrakstība nostiprinājās publiskajā lietošanā (kancelejas stilā, periodikā, kā arī skolā), tās pamatprincipi ir spēkā arī mūsdienās.

Konferences referāti sniedza daudz jaunu atziņu, tā apliecinot, ka Jāņa Endzelīna zinātniskais mantojums ir aktuāls vēl joprojām. Turklāt tas ne tikai izmantojams kā gatavas atziņas, bet arī rosina pētniekus uz jauniem pētījumiem gan jomās, kurās darbojies izcilais latviešu valodnieks, gan arī jaunās valodniecības nozarēs.

Regīna Kvašīte
Vilniaus Universiteto Šiaulių akademija
Vytauto g. 84, LT-76352
Šiauliai, Lietuva
regina.kvasyte@sa.vu.lt

Anta Trumpa
Latvijas Universitātes
Latviešu valodas institūts
Kalpaka bulvāris 4
LV-1050, Rīga, Latvija
antat@latnet.lv

Pēteris Vanags
Latvijas Universitātes
Humanitāro zinātņu fakultāte
Baltu valodniecības katedra
Visvalža iela 4a
LV-1050 Rīga, Latvija
pvanags@latnet.lv